

Πρώτο έργο του 34 ανεβάστηκε ή «Λοκαντιέρα» του Γκολντόνι. Ό Ιταλός συγγραφέας, νεώτερος του Μολιέρου, δεν έχει βέβαια τή μεγαλοφυΐα εκείνου, έχει όμως τό προσόν νά είναι λιγότερο άνισος. Θα παρατηρηθεί βέβαια, και σωστά, ότι συχνότατα ή άνισότητα είναι δείγμα τής μεγαλοφυΐας. Έκείνο όμως που άξίζει νά σημειωθεί, για τό παράδοξο του πράγματος, είναι πως ή *Comedia del arte* που είχε μπει στη Γαλλία πριν από τό Μολιέρο φαίνεται νά έπηρέασε περισσότερο τό συγγραφέα του «Φιλάργου» στις μπουφόνικες κυρίως σκηνές, παρ' ό,τι τόν Γκολντόνι.

Βρίσκει κανείς στη «Λοκαντιέρα» τό άπλό και άγνό εκείνο θέλημα που άπομένει σήμερα για κύρια χαρακτηριστικό και προσόν του νεώτερου κλασσικού θεάτρου. Οι χαρακτήρες διαγράφονται συνοπτικά κι' ανάγλυφα, ή δράση προχωρεί άβίαστα, μέ στοιχειώδη τήν πλοκή. Στα μάτια ενός θεατή σύγχρονου, μέ τόν πληθωρικό έγκεφαλισμό τής έποχής μας, τό έργο του Γκολντόνι, καθώς και τά γαλλικά τής ίδιας έποχής, κάνει τήν εντύπωση περισσότερο άπλοϊκού παρά άπλου. Μιά στιγμισιά όμως μετατόπισή μας, στο ιστορικό μέσα πλαίσιο, θά μας δώσει τήν ικανότητα νά νιώσουμε τήν ώμορφιά του έργου, τήν παρθενική, άσχετα πρός τή γραμματολογική έκτίμησή μας άπέναντί του.

Χρειάζεται πάντα ένας συναισθηματικός έξαγνισμός για προετοιμασία του θεατή που θέλει νά χαρεί ένα κλασσικό έργο.

Η «Λοκαντιέρα» παίχτηκε στο «Έθνικό» μέ όλο τό μπρίο που τής πρέπει. Άξίζει νά ξεχωριστεί τό παίξιμο τής κυρίας Άνδρεάδου καθώς και των κ. κ. Μαρία και Εύθυμίου. Ό κ. Αύλωνίτης υποθέτω πως είναι ή πρώτη φορά που εμφανίζεται τόσο άρτιος και που ή φωνή του, μετριάσμένη άλλωστε, δεν ένοχλεί. Άφύγος και μέ πολύ «στόλ» ό κ. Ίσκιβίδης.

Για τους «Βρυκόλακες» στο έρχόμενο.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΕΡΖΑΚΗΣ